

Dawid Lipski

Sprawozdanie z Tygodnia Filozoficznego Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego

Studia Philosophiae Christianae 42/2, 254-256

2006

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Następnie Dawid Lipski zaprezentował realistyczną propozycję Arystotelesa. W swej pracy, opartej na *Polityce* Stagiryty, dokonał analizy systemów rządzenia i różnych form władzy. Zastrzegał jednak, że próżno szukać u Arystotelesa spójnej koncepcji państwa, ponieważ nie było to bezpośrednim zainteresowaniem najwybitniejszego filozofa starożytności.

Trzeci z kolei referat zatytułowany „*Państwo doskonałe*” i jego *przeciwieństwa w teorii politycznej al.-Farabiego*, zaprezentowała studentka III roku filozofii – Karolina Szelenberger. W swym wystąpieniu przybliżyła słuchaczom sylwetkę arabskiego filozofa i jego poglądy dotyczące państwa. Były one połączeniem ujęć Arystotelesa, Platona i neoplatoników. W wystąpieniu prelegentka podkreśliła nacisk, jaki kładł al.-Farabi na znaczenie wspólnotowego charakteru państwa.

Ostatnim wystąpieniem był referat Igora Dąbrowskiego, studenta III roku Historii Filozofii, zatytułowany *Państwo jako instytucja chroniąca dobro narodu – refleksja w perspektywie książki Mieczysława Gogacza „Mądrość buduje państwo”*. Prelegent wskazywał na niezbędność ochrony dobra osób przez państwo. Jednocześnie podejmował zagadnienia prawa, władzy i racji stanu. Konkluzją wypływającą z referatu Igora Dąbrowskiego, było stwierdzenie prof. M. Gogacza, że najlepszy dla Polski program to mądrość i Chrystus.

Podsumowując symposium, prof. Artur Andrzejuk zauważył, że potrzeba obecnie odpowiedzialnej filozofii politycznej. Wyraził jednocześnie nadzieję, że podobnych Konferencji (organizowanych przez Koło Filozoficzne) będzie więcej i że ułożą się one w swoiste studium filozofii politycznej, którego brak – jego zdaniem – bardzo się odczuwa.

DAWID LIPSKI

SPRAWOZDANIE Z TYGODNIA FILOZOFICZNEGO KATOLICKIEGO UNIWERSYTETU LUBELSKIEGO

W dniach od 6 do 9 marca 2006 odbył się XLVIII Tydzień Filozoficzny zorganizowany przez Koło Filozoficzne Studentów Kato-

lickiego Uniwersytetu Lubelskiego zatytułowany: *Myśl filozoficzna Karola Wojtyły*. W skład uczestników Konferencji weszła stu dwudziestoosobowa grupa studentów z Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. Szereg wygłoszonych referatów i odbytych dyskusji w całości został poświęcony Janowi Pawłowi II. W kolejnych dniach odbywały się wystąpienia dotyczące: sylwetki Karola Wojtyły – Profesora KUL, antropologii filozoficznej, rozważanego w ramach etyki zagadnienia miłości oraz aspektu myśli społecznej w nauczaniu Papieża. Spośród prelegentów można wymienić m.in.: prof. M. A. Krąpca, prof. A. Półtawskiego, prof. A. Szostka czy prof. W. Chudego.

Profesor M. A. Krąpiec w wykładzie pt. *Jaka filozofia? – Tylko realistyczna!* podkreślił mocno tomistyczne korzenie myśli Karola Wojtyły, oraz – poprzez skrótową wykładnię historii myśli starożytnej – określił wielką wagę metafizyki klasycznej dla całej filozofii. Jedną z ciekawszych prelekcji Tygodnia było wystąpienie profesora Uniwersytetu Jagiellońskiego Andrzeja Półtawskiego w referacie zatytułowanym *Myśl Karola Wojtyły a fenomenologia*. Przedstawiając ogólną charakterystykę metody fenomenologicznej oraz jej wartość w opisie rzeczywistości, wyraźnie określił rolę owej metody w badaniach filozoficznych Karola Wojtyły, upatrując w niej możliwość doprecyzowania wielu pojęć również na gruncie metafizyki klasycznej. W dniu poświęconym etycznym zagadnieniom na uwagę zasługuje wystąpienie ucznia Karola Wojtyły księdza profesora Andrzeja Szostka oraz profesora Wojciecha Chudego. Pierwszy z gości w wystąpieniu zatytułowanym *Wolność w służbie miłości* poruszył zagadnienie wolności jako transcendencji osoby w czynie, który to czyn ma możliwość do samostanowienia się osoby, oraz kształtowania go pod względem moralnym. Samospelnianie się osoby w przyporządkowaniu do prawdy stanowi o wolności człowieka, która w dalszej mierze może stać się przyczyną świadomego składania daru z własnej osoby. Profesor W. Chudy w referacie pt.: *Miłość a osoby kochające* poświęcił uwagę wyraźnemu określeniu w ramach etyki Karola Wojtyły pojęcia miłości. Poprzez ukazanie różnych etapów i rodzajów miłości została wyróżniona miłość obłubieńcza jako przejaw najwłaściwszej miłości między osobami. Ten rodzaj miłości, zawierając w sobie wszystkie niższe etapy, ujmuje zarówno prymat osoby, dobra wspólnego, jak i najważniejszy wymiar – daru i bezinteresowności w działaniu.

Choć szereg obszernych wykładów ukazał wielkie bogactwo dorobku filozoficznego Jana Pawła II, pobudzając tym samym do ciekawych dyskusji, to jednak nie udało się uniknąć chociaż częściowego pokrywania się referowanych zagadnień, co mogło wpływać ujemnie na atrakcyjność wystąpień.